

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spať měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Ssmolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

13. njedzela po swjatej Trojizny.

Łut. 10, 23—37.

Bě jena i najrjeńskich hodzinow w žiwjenju nascheho Sbožnika, do kotrejež naš sapočatk nascheho teksta wjedze. Snydomdžebacž, kotrychž běšče Jěsuš wupóblał, so bychu wučili a kšyczili, běchu so t njemu wróčili a wobšwědcžili, so šu jim tež czerczi w Jěsušowym mjenje poddani byli. Duž swjěbeli so Jěsuš w duchu a wón wobroczi so t šwójim wuczobnikam a džěšče: Sbožne šu te wofa, kiž widža, šchtož wy widžicze; pschetož ja praju wam, so wjele profetow a kralow šu chzpli widzecž, šchtož wy widžicze, a nješku jo widžili; a klyšecž, šchtož wy klyšchicze, a nješku jo klyšcheli. Jaknje naš Sbožnik w tutym wołomiku pósnawa, so je wón, wo kotrymž šu profetajo wěšczili a na kotrehož šu pobožni w šandžennyh lěstotetkach wutrobnje czakali.

Alle jenož krótki czaš móžesche so Jěsuš nad tutej bójškej radošću wofšchemicž. Pišmarucženy postany, spytowasche jeho a džěšče: Mišchtrje, šchto mam ja czinicž, so bych wěczne žiwjenje herbował? Wón mējesche pschi tutym praschenju šle wotpohladanje; wón šebi myšlesche, so Jěsuš něšchto wotmolwi, šchtož je pscheczimo Mójsakowemu šakonju. Alle tón Knjes šnaje jeho wutrobu; pscheczelniwje wón jeho na šakon pokasa a rjekny: Kak steji pišane w šakonju? Kak czitajš? A pišmarucženy dyrbi něšchto jemu zyle šnate wotmolwicž; w šakonju stejesche wšchak zyle jakne wotmolwjenje na jeho praschenje: Ty dyrbiš Boha, šwojeho Knjesa, lubowacž i zyle šwojey wutrobu, i zyle

šwojey duschu, i zyle šwojey mozu a se wšchej šwojey myšlu; a šwojeho bližšcheho jako šam šo. Alle tak lohzy njecha wón šo wotpokasacž dacž; wón chze šo šam prawy czinicž, so je tuto po šdaczu tak lohke praschenje šajik, a teho dla šo dale prascha: Šchtoha je mój bližšchi? Ja chzyl šwojeho bližšcheho lubowacž, ale hdže je? Pokaž mi jeho! Duž powjeda jemu Jěsuš krašne pschirunanje wo šmilnym Samaritskim.

Šchto mam czinicž, so bych wěczne žiwjenje herbował? to je tež ja kóždeho kšeschizjana najwážnišche praschenje. Wotmolwjenje reka hišchze dženska: Ty dyrbiš Boha, šwojeho Knjesa, lubowacž a šwojeho bližšcheho jako šam šo. Šswjatu pschiklušnoscz mamy, kručze šebi rošpomnicž, šchto tuta pschikafnja šebi wot naš žada. Dokelž pať naš tekst wobšchěrnje jenož wo druhim džěle tuteje pschikafnje jedna, šložmy šwoju nutrnoscz jenož na njón a prajmy:

Lubujmy šwojeho bližšcheho jako šami šo!

My šo praschamy:

1. Šchto je naš bližšchi?
2. Kak mamy jeho lubowacž?

1. Pschi kónzu pschirunanja wo šmilnym Samaritskim woprascha šo Knjes pišmarucžennyh: Kotry dha mjes tymi tšjomi šda šo tebi, so je bližšchi byl temu, kiž běšche mjes rubježnikow padnył? To je džiwne praschenje. My bychmy woczakali, so budže šo Jěsuš praschecž: Šchto bē bližšchi mēšnika abo levita abo Samaritskeho a so by wotmolwjenje rekało: Čłowjek, kiž běšche mjes rubježnikow padnył, bēšche jich bližšchi; ale mēšnik a levita šwojeho

bližšeho njeľubowašchtaj, to činješche jenož Samaritski. Tola město teho prašcha ƒo tón Knjes: Kotry mjes tymi tšjomi bě bližšchi temu, kiž běšche mjes rubježnikow padnył? A pišmawučeny wotmolwi prawje: Tón, kiž je šmilnošč ƒo nim wopokašal. ƒo našchim tekščje je potajkim tón mój bližšchi, kiž je mi šmilnošč wopokašal. A na prašchenje: Šcho mam činicz, ƒo bych wěčne žiwjenje herbował? reka wotmolwjenje: Ty dyrbiš teho, kiž je tebi šmilnošč wopokašal, lubowacz jako šam ƒo. Bohu budž džak, to ja móžu, šwojeho dobročzela móžu ja lubowacz; lohko je, teho lubowacz, kiž na mni šmilnošč čini.

Nětko pať tež wěm, šcho je pšchede wšchěm mój bližšchi. Jesuř je mój bližšchi, pšchetož ničto njeje mi tajku šmilnošč wopokašal kaž Jesuř.

Drje kóždy wot wař, lubi čžitarjo, móža wjele mjenow tajkich mjenowacz, kiž ƒu nam šmilnošč činili. Spominajče jenož na šwojeju staršheju! Žimaj macže ƒo džakowacz, ƒo šče po Božej woli žiwjenje dostali a ƒo šče živi wořtali. Žedž a picž a drařtu štaj wam daťoj, wodnjo a w nožy štaj ƒo ša wař prózowaťoj, niž na šebje, ale na šwoje džěčžo štaj myřliťoj. Dobrotom, kotrež šmy wot staršheju dostali, je kaž hwěřdow na njeby, kaž pěřka pšchi morju.

A tola, šcho je to wšchitko porňjo šmilnoščzi, kotruž je nam Jesuř wopokašal! My běchmy do ruki rubježnika a mordarja wot špocžatka padnyli; tón nař žyle wuřlěka, nař čžežko řrani a poľ mormych ležo wořtaji. Nařche wóčžo bě čžežko wobřhodžil, tať ƒo nješnajachmy wjazy řebje řamych a šwojeho Boha a njewidžachmy pucz ř mērej. Nařhej nořy bě čžežko řraniť; drje hđež ƒo wo nařch wužitk a čželne wjeřele jednařche, móžachmy w řkoku běžecž, ale duchownje běchmy řhromi, njeřhmani ř dobremu, pšche řlabi, se řwojich hřeřchow řtanecž. Tež nařche wucho bě wón řraniť; hđyž Boži Duch nař řhořtařche a řwěrnny pařtyř nař woľařche, dha běchmy hľuřchi a njepořľuchachmy na Boži hľořb. Haj, na žyľym čžele mējachmy wulke rany; se řľymi ľořchtami a ř hubjenny mi myřlemi a ř hřeřchunni řwuczenjemi běchmy womařani. Poľmorwi běchmy w řwojim řnutřkownym žiwjenju, poľmorwi řa Boha a řa wěčnošč.

Duž pšchitupi Jesuř ř nam a wobali nařche rany pšches to, ƒo ř nam dželche: Řhudy hřeřchniko, řmēm ja twój Šbožnik byčž? Šhubjenny hřeřchniko, řmēm ja twój Jesuř byčž? A wón ľiny wolij a wino do nařchich ranow a pořbēhny nař ř nařcheho hubjenřtwa. Rať řbožnje řlincželche jeho řłowo do nařchich duřchow: Twoje hřeřchi řu tebi wodate, řu řanicžene pšches moju řrej! A wón wjedže nař do hořpody, w kotrež řwjaty Duch hořpoduje; tón pyta nař a hoji nař wot nařchich ranow pšches řłowo a řakramentaj, ƒo budže nařcha duřcha žyle řtrowa. Haj, řistorija muža, kiž běšche mjes rubježnikow padnył, je nařcha řistorija a řistorija řmilneho Samaritskeho je Jesuřowa řistorija.

A hđyž ƒo něť prařchamy: šcho je mój bližšchi? dha dyrbimy wotmolwicž: Jesuř, pšchetož najwjeřřcha řmilnošč, kotruž řmy řhonili, je, ƒo je Jesuř ř nam pšchitřol a w nař poľmormych hřeřchniřach nowe žiwjenje řbudžil. A něťko hinať njemóžemy, hačž teho řařo lubowacz, kiž je nař priedy lubował.

Alle tón Knjes pšchitřa piřmawučenenemu: Dži a čžin teje runoščje! Jesuř je řa wšchitřich čžłowjekow na řemju pšchitřol a řwoje žiwjenje do řmjercže dať, ƒo by wšchitřich wumohľ; wón je potajkim wšchitřich lubował, tať dyrbimy

tež my wšchitřich čžłowjekow lubowacz. Jesuř je řo wořebje nad hubjenny mi a nješbožownymi řmilil, tať dyrbimy tež my řo wořebje řmilicž nad tymi, kotřiž řu hubjeni a nješbožowni. Pšches Jesuřa řu wšchitřy ľudžo nařchi bližšchi, wořebje pať čži, kotřiž řu w nury; jich dyrbimy wořebje lubowacz.

2. Ř temu dyrbimy pať ř přenja řwoje woczzi wotewricž, ƒo bychmy nury řwojich řobucžłowjekow pořnali. Šmilny Samaritski je tež teho, kiž bě mjes rubježnikow padnył a wuřlěkany, řranjenny o poľmormy pšchi drořy leželche, widžil. Móžno by tola bylo, ƒo njeby řo, na řwoje naležnoščje myřľo, nješbožowneho dohľadať, abo řo, do řwojeho města řhwatajo, njeby pořnal, hačž tam něřcho žiwe abo morwe, něčto, kiž wachuje abo řpi, leži. Alle wón ma řwoje woczzi wotewřjenej, wón widži jeho. — Tať dyrbi tež pola nař byčž. Nařch nadawľ wřchať njeje, w řwojim powoľanju wšchitřo ležo wořtajič a wuczahnyčž, ƒo bychmy řkutři řmilnoščje čžinili. Alle wulki rořdžel je tola, hačž drořu řwojeho powoľanja pucžujemy, jenož na řo ředžbujo, na ničžo druhe njemyřľo, řhibe na pjenješy, na řwoje wotpoľhady a řtaroščje, abo hačž my pšchi wřchej řwěrnnoščzi a piľnoščzi w řwojim powoľanju tež wóčžo mamy řa nury a řtaroščje druřich.

Ř druřemu trjebamy čžopľu wutrobu, kotrež je nařchich řobucžłowjekow řel. Mēřchniř a ľevita štaj tež widžiloj a štaj tola nimo řchťoj. Žimaj pobrachowařche řobuřelaza wutroba. Nařpořľedku pšchidžje Samaritski. Wjele jeho wot nješbožowneho dželčelche. Wón mējelche druřu wěru, bě řtaw druřeho ľuda, haj, wonaj běřchtaj nješpřecželej mjes řobu; pšchetož řidži hidžachu Samaritskich a na wopať. Alle na to řmilny Samaritski nješpomni; jako nješbožowneho wuhľada, bě jemu jeho řel. — Tať dyrbimy tež my řobuřelenje mēčž se řwojimi řobucžłowjekami, dyrbimy řobuřacžuwacz, řať hľoď čžini, řať řhudoba čžiřchzi, řať je wopuřchženej wudowje a wbořim řhrotřam wokoľo wutroby. Nury druřich dyrbi tež nařcha nury byčž.

Ř widženju a řobuřelenju dyrbi řkóncžnje řkutř pšchidž, pomoz je to najwažniřche a to dořpoľna pomoz. Šmilny Samaritski wobala niž jenož rany, ľinje wolij a wino do nich a wotřronja pšches to wokoľitřnu řmjertnu řtrachotu. To by tež hižom něřcho bylo. Wón čžini hiřchže wjazy. Wón wjedže teho muža do hořpody, a pyta jeho a wosmje wšchitře wudawki na řo, kotrež řu nury, ƒo by řo nješbožowny žyle wuřtrowil. — O pořmy a čžinmy teho runja! Wřchať mamy ř temu wřchudžom pšchiležnošč. W kóždej wřy řu řhori — dži a pytaj jich; a řhudži — řhwataj a podpřeraj jich; a řrudni — wopytaj a trořhtuj jich. řusto řľyřchitř wo nury wěryřbratřow w rořpřořchenju — o čžin jim dobrotu! A tam řteja poňanjjo a woľaju: „přchidž a pomňaj nam!“ a hđyž tež řam ř nim hičž njemóželč, twoje dary ľuboščje móželč řa nich woprowacz. Ničto njeprař: ja řym řam řhudy, se řwojimi řnadny mi řředřami njemóžu niřomu pomňacz. řľadař, řať derje Samaritski to, šchtož runje pšchi řebi ma, naľoži. Wolija a wina ma wón řobu, ƒo by řo na pucžu wotřchemil, něťko trjeba to jako baľsam řa rany; druřeho wóřla nima, ale wón móže wřchať pšchi hičž. Tež řnadne řředři dořahaju, druřim dobroty čžinicz.

Duž čžjemy wšchitřy, tať wjele hačž je nad nami, kóždy na řwojim mēřnje, se řwojimi řředřami, po řwojich řľadnoščach čžinicz, ƒo bychmy řwojim řobucžłowjekam řmilnošč wopokařali a tu pšchitřanju dořjelniľ: Lubuj řwojeho bližšeho jako řam řo. řamjeň. M. w B.

Jesuk, šmilny Samaritski Boži, pyta bédnych sbože!

(Lut. 10, 23—37.)

Glóš (314): Jehovah, tebi chzu ja spěwacž —
 Eso Sbožnikej je poslicžila
 Tam khwila sbožowneho wješela,
 Hdyž jašnosč s woblicža jom' mila
 Eso blyščeži, jeho pobjlam widomna;
 A nim wobrocženy rěči wošebje,
 Hdyž jemu sbože jich šo krašnjesche.

Wón sbóžnych, kotřiž widža, khwali,
 Schtož wučomnizy jeho widžichu;
 Wšchat krašnosč jeho wohladali
 Esu wobšboženi Božu njebjestu,
 Hdyž šłowa žiwjenja k nim rěčelšche
 A džiwny šjamnje Bože čzinjesche.

Hlej, pišmarwucženy pak běšche
 Tam pobjla něfajki, kiž leščiwny
 Něk Anjesa špytowacž rad chzysche,
 Duž s praščenjom je hnydom hotowy:
 Schto čzinič, mištrje, mam, šo wopravdže
 Bych wěczne herbował ja žiwjenje?! —

Na šaton Boži Jesuk jeho
 Něk pokasawšchi jemu prajicž da,
 Schto w šatonju wot kóždžicžkeho
 Eso žada, kiž s nim špawnje wobkhadža;
 A lubosč k Bohu, lubosč k bližšchemu
 Wě w pišmje snaty khwalicž s mudrosčju.

Tak prawje je! — Anjes džesche k njemu,
 Čžin to, dha smějesch džel na žiwjenju!
 — Eso to pak njespodoba jemu;
 Wón se šwojej šo scheri prawdosčju
 A dalsche hiščeže ma to praščenje,
 Schto po šatonju jeho bližšchi je?! —

Do žiwjenja něk Sbožnik hlada,
 Hdyž lubosč ma šo wopokasowacž;
 Esam lubosč, čžistu lubosč žada
 Wón, kotraž dyrbi škutki pokasacž;
 Duž škutkowanje Samaritskeho
 Nam stajil do šwětla je jašneho.

Wón pschischol k nam je s Božoh' raja,
 Esam šmilny Samaritski Boži je;
 Wšchat Sbožnik je, kaž wščitzy snaja,
 Kiž k njemu pschiindu šprowni s čžeknosčje;
 Naš napol mornych ležo widželšche
 We hrěchach, — duž nam pomoz šlicžil je.

Naš wobohich šmilnemu žel běšche,
 A nam pschistupiwšchi rany šwobala
 Nam našche, hdyž šo šle nam dželšche,
 Do hospody naš šwojej' pschemodža;
 — Do žyrtwje Božeje je powolał
 Naš bédnych, nam tež pokoj we njej dal.

Tam khornych wón naš hoji šwěru,
 Nam hrěchi našche wšchědnje wodawa;
 Troscht dawa nam a žiwu wěru

A mily pschi šebi naš šathowa;
 Tež pschińdže junu s wumoženjom k nam
 A dowjedže naš sbóžnych k njebjekam!

O šmilnosč bohata a Boža
 Eso wšchitim poslicžuje hrěšchnikam!
 Našch Samaritski, dawať sboža,
 Immanuel, našch Sbožnik, pschińdže k nam!
 — Ach, bajmy wot njeho šo namakacž
 A wukámy šmilnosč wopokasowacž! —

M. U.

Šmilny Samaritski.

Rak je wón rěkał? Hdyž wótzej Oberlinej, Steinhalfsemu fararjej, kotryž šwoje žyle žiwjenje šwěrnny šlužobnik a hospodať šwojeho Sbožnika běšche, wot pscheczelow drje ras jeho wysche jeho šamoženja wustupowaze dobročinstwo wumjetowane bu, dofelž wšchat tež nětremužkuli nješodnemu dawasche, potom wón drje ščehowazy podawť powjedasche, kotryž bě ja mlode leta šam do-
 žiwil: Ja džěch jako kandidat ras wot Štrašburga do K., wjazy mil daloko. Běšche to šrijedž šmy, a pucž běšche se šněhom šawěny. Dužy, wošrijedž horow, daloko wot wšcheho čžłowškeho wo-
 bydlenja šdaleneho, mje mucžnosč nadpadže, kotrejež šo wobrocž njemóžach, něfajka šamóra, a pschi pucžu šo pošydnymšchi ja šwoju dušchu Bohu porucžich, dofelž hewak nicžo njewočatowach, hacž šo tam šwój kónž dozpiju. S mucžnosčju běch wušnył. — Wóh njechasche, šo by to mój pošledni špať byčž dyrbjak. Na jene dobo wotzucžiwšchi šo ja w rukomaj wóšnika w módrnym plaščežu ša-
 čžuch, kotrehož wóš pschede mnu štejesche. S prózu mje wu-
 budžiwšchi wón mje wofšewjesche, a da mi na jeho wóš šalěicž hacž k bližškej wšy. Tu šo jemu wutrobnje džatowach a chzych jemu, hdyž chzysche hiščeže dale jěčž, ja pak šo najšrijedny s nowa pošylnicž dyrbjach, ša jeho prózu šnadny pjenježny dar šlicžicž;
 tola wón jón mjeršazy wotpokasa, — ša tajtu šlužbu, kotruž je jedyn druhemu winojty, wón žanych pjenjes nješjerje. Nó, dha prajče mi s najmjeńšcha Wasche mjeno, ja džach, šo bych šo ša Waš modlicž mohł. Tež to wón šapowjedžiwšchi pschistaji: „Ša widžu, šo šče Wš duchowny; duž wšchat mi prajče, kak džě je šmilny Samaritski rěkał?“ Ša wěšo s měrom mjelčžach, dofelž to runje tak mało tehdy njewjedžach, kaž někto. „Nó, duž mi tež domoščje, šo Wam šwojeho mjena njemjenuju!“ — a na to šwojeju koni pohanjejo wón šwoju drohu dale jědželšche. — Tak — wón wobšamtowasche — wostajče mi pokoj a nješwarcže moju darniwosč! —

U.

Bohnowanje kščiža abo Boža pomoz w nusy.

Mjane powjedańcžo s minjeneho lěštotka.

(Šokracžowanje.)

Na šemi njeje wobštajneho sboža. Šrudoba šo s wješelom šastupuje. Šo Šurij a Marja s nowa našhonisčtaj. Šrijedny hacž běšche šo lěto minyło, rošnježe šo po wšy powjescž, šo je tamny pschekupž w měščje placžicž pschestał a šo šu Marijne žyle pjenjesy šhubjene. Šur, kotryž běšche jimaj pjenjesy poščžil, pschiběža žyly njemdry na njej, šwarjesche a klesche šatrašdnje na njej, hacžrunje běšchtaj žyle njewinowataj a tak doščž pschestróženaj. Šur jimaj wosjawi, šo jeju dom se wšchitim wobšedženištwom pschedadč da, je-li jemu na postajentym dnju pjenjesy njewuplacžitaj. We njem-
 droščži bijelšche wo blišo. Tak nastachu Šurjej a Marji starosčje-
 polne dny. Šiščeže šri njedžele běšche hacž do čžajša, k wuplacženju

postajeneho, a wonaj šebi živeje rady njewjedźeschtaj. Tola šo Bohu dowěrjeschtaj a prošeschtaj jeho wschědnje wo pomoz. Marja šo najbóle tyschesche, mějesche pať tež najšlynišchu dowěru na Boha, hacžrunje chyzsche šo jej wutroba se starosću pušćyć. Wjeczor psched dnjom, na kotrymž dyrbyjesche burej požčene pjenjesy wuplacźić, džěsche wona do šwojeje komorki, so by tam wot muža a džěscow njewidžana plakala. We tyschnosći šwojeje wutrobny wsa wona krucze do šwojeju rukow drjewjany šchiž, drohu wopomnjeńtu na czerpjenja, sczerpność a pobožnu dowěru knjenje Grabowskeje a klatnywšchi pocza šo wótsje modlicz: „D mój bójši Wumožniko, hlej, w kať wulkej nušy šym. Mi njeje wo mnje, ale wo muža a džěsczi cžinicz. Kať šo wbohimaj tola póndže! Moja wutroba šo kwěta, hdyž na to pomyšlu. Niž ja šo, ale ja nich prošchu. Kaž ty w šmjertnej štykności šwojeho njebieskeho Wótza prošesche, tať prošchu tež ja: Wótcze, je-li móžno, wsmi tutón kšelić wote mnje; tola niž moja, ale twoja wola šo stań!“

Wona mjelcžesche a plakasche cžishe. Zeje šlyšy maczachu šchiž. A wona dale šdychowasche: „Žalosć mojeju džěscow šlama mi wutrobu. Twoja wótzowška wutroba, luby Wótcze we njebieskach, je lubosće polna. D šlyšy dha mje, šmil šo nade mnu a nad mojimaj džěsczomaj! Wyrnje maczer na šwoje džěczo šabycz mohla, ty tola na naš njesabudžesč. To šy ty šam prajil. Wopofasaj nam šwoju wótzowšku šmilność!“

Bolostnje plakajo hladasche wona na šchiž, kotryž hišće w rukomaj džeržesche, a prošesche: „D mój bójši Wumožniko, kať šy ty se šchiža na šwoju šwjatu maczer pohladať, tať pohladaj nětko i njebies na šhudu hrěšćnu macz, kotraž i bolosću hinje. Ty šy wschitkim blisťo, kotřiz šu tyschneje wutrobny. Wulin troschta tež do mojeje wutrobny a pomhaj mi. Hdyž ja jako wošpocžene džěczo njewjedžach hdyž, šym šo w šwojej nušy a wopušćeności we tvojim templu i tebi wolala a ty šy mje špodžiwnje wuššyšchal. D wuššyš mje tež nětko!“

Dołho šo wona tať a na podobne waschne modlesche, a hlej, jej bu lóže wokoło wutrobny a wona dopomni šo na šłowa měščczanskeho knjesa duchowneho: „Wóh budže kóždy cžaf twój šwěrnny pomoznik, kať je tebi nětko pomhaj.“ Šmėrowana a pošlynjena psches dowěru na Boha wona stany, niž wjazny se šlyšami žalosće, ale se šłódkimi šlyšami šnutšćowneho troschta, a chyzsche šchiž šašo na jeho měšćno šajicž. Šchi tym wona pytny, so je šo na šadnej štronje šchiža kusť drjewa pušćyć a na šemju padnyť. Šchiž běšche šo najšlerje něhdy wobšćkóžil a drjewa šašo pšchilěpjene bylo. Šches jeje šlyšy a cžoplotu rukow běšche šo klij pušćyć.

Marja štupi i wofnjeschku, psches kotrež wjeczorne šłónczko šwěcžesche. Wona chyzsche wobšćkóženje šašo porjedźić.

Alle šcho to? W šchižu šo jašnje šablyšće. Marja šo štróži. Wona pschepytowasche šchiž a pytny, so je šnutška wužlobjeny a něšcho blyšćežate do njeho šapoložene. Zež dohlada šo na małe šuwadło, kiž bė tať šašadžene, so móžesche šo jeno i mozu wuczahnyć. A hlej, drjewjany šchiž bė i nutška i cžetwjentym šomotom wukładženy a nutška ležesche šchiž wot šamych dejmantow, kotrež bėchu do šłota šašadžene. Marja wuczahny šchiž, so by šebi jón wobhladať. Tón šo we wjeczornym šłónczu i jašnosću blyšćotasche, so to woczi šćoro šnjescz njemóžeschtej. Marja, kotraž běšche pola njeboheje knjenje cžasto dejmanty widžala, špóšna, so šu tele dobre.

Na koleni padnywšchi prajesche wona plakazny: „D ty mój dobry, luby Božo! Ty šy moju próšću šašo na měšće wuššyšchal. D wsmi tele moje šlyšy ja přeni wopor džakownosće!“

Šhwatažny bėžesche na to dele a šjewi mužej špodžiwne namakanje. Tón šedžesche wó ištwe šrudny na lawny a mějesche najmjensche džěczo na klinje šedžo; wjetšche i boša njeho štejesche.

Ššlyšy jeje powjescz, postoczi wón se špodžiwanjom, pohladny na šchižil a šawola: „D Božo, kať špodžiwna to pomoz! Šchižil je wošebny a drohi. Nětko móžemoj šwój dołh šaplacźić a njetriebamoj i džěsczomaj po prošćenju šhodźić.“

A wón i wješelosću plakasche. Se štyknjenymaj rukomaj štejeschtaj Šurij a Marja a pohladowaschtaj se šlyšojymaj woczomaj i njeby. Zež džěcžatny štyknyschtej šwojej rucžy a plakaschtej šobu. Tele šlyšy starscheju a džěscow placzachu psched Bohom wjazny, dnyli wschitke dejmanty psched woczomaj šwěta.

(Šschichodnje ššončenje.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Ššerbški homiletiski seminar je šwoje rošćuwčowanja pod wodženjom knjesa šararja ryczerja Wrošaka w Šrodžišćeju wotměť wot 14. augusta hacž do 11. septembra. Na rošćuwčowanjach wobdžělichu šo: knjes kandidat Wojz se Židowa a knježa študentojo Wrošak i Šrodžišćeža, Wyrnacž i Šornjeho Šunjowa, Šjencz i Šjelecžina a Wrobl i Budyšćina. Wobžarujemy, so šo nam wot mlódych študowaznych nadrobna rošćowa runje ša nasche nabožinske šopjeno „Šomhaj Wóh“ podať njeje.

— Njedželu 17. septembra šmėje šo 3. lėtusche ššerbške šemšćenje w Dražďžanach. Ššone šapocžnje šo w šchižnej žyřći dopódnja w 1/2 12 hodž. Ššredowacž budže knjes šarar Mikela i Malešćez a špowjednu wuczbu šmėje wóžer ššerbških šemšćenjom knjes šarar ryczer Šakub i Šjeshwacžidla.

— Š cžišćezom „Šiblijškeho pučžnika“ na lėto 1906 šo w bližšim cžafu šapocžnje. Ššnes šarar Mateť i Šucžiny je pschecželniwje šestajenje ššerbškeho šiblijškeho pučžnika šašo na šo wšal.

— Šandženu njedželu šwjecžesche Šakecžanske ššerbške towaršćtwo „Šipa“ šwój 25 lėtny šaloženski šwjedžen i š dobom pošwjecženje noweje ššorhoje. Šohata licžba hošći běšche šo na šwjedžen šesčla, šamo Dražďžanske ššerbške towaršćtwo „Šžornobóh“ běšche deputaziju pošłalo. Ššwjatocžnosć šapocža šo popódnju w 3 hodžinach na torhošćeju. Ššewanje wuwjedže pschecželniwje Šalbicžanske ššewanske towaršćtwo. Šowitanje šta šo psches knjesa pschedšydu Wicžku. Šošwjecžensku rėcz mějesche knjes šarar Šólcz. 3 šobustawam, knjesej Šantuschej, Šóli a Šlimandej, kotřiz i towaršćtwom šwój 25 lėtny šobustawski jubilej šwjecžachu, pschepoda pschedšyda cžefne diplomy. Ša ššorhoj šo rjane dary wotedachu. Šo šwjatocžnosći hibasche šo cžah psches wješ, kotraž běšche najrjenscho wupyšćena. Wjeczor w 1/2 7 hodž. šapocža šo ššerbški škonzert, tež wuwjedženy wot Šalbicžanskeho ššewanskeho towaršćtwu, kiž běšche jara bohacze wopytany a šo najlėpje wuwjedže.

— Ššćwóřć 14., pjatť 15. a ššobotu 16. septembra šo wólbni mužojo i wólbje do Šakškeho ššejma wola. Ššerbjo šu we 8. wólbnyš wotrješu wobdžěleni, w kotrymž šo i wěšćosću dotalny šapóšlanž knjes Šokla i Ššrobćiz i nowa wušwoli, kotryž wotrješ hižom 20 lėť šastupuje.

Droha maczerńa rėcz.

Ach, kajte njeby w šynkach rėče hraje,
Kiž něhdy droha macz naš wuczšesche!
Ššćtóz špušćeži dom a měri zuše kraje,
Šdžež maczeršćczinu dołho paruje,
Tón halle jejnu rjanosć polnje šnaje,
Ššlinť ššerbški jemu je kať ššewanje;
Wón mile ššladuje wschěm do woblecža,
Šdžež wot jich hubow ššerbške ššynki cžezča!

F.